

POSJETI

mladi.adventisti.hr

I BUDI U TOKU DOGAĐANJA!

NEPRIJATELJ JE POSTAO SUSJED

Matej A. Lukšić

Dvije osobe polako izlaze prema propovjedaonici u jednoj protestantskoj crkvi, kako bi se s njima obavio intervju. Žena se zove Mary Johnson i ima sedamdesetak godina. Ozbiljna je, ali živahna. Mladić koji korača uz nju, i na kojeg se oslanja, zove se Oshea Israel. Godine 1993. je Marijin jedini sin, dvadesetogodišnji Laramiun, ubijen tijekom svađe na zabavi. Oshea je čovjek koji je ubio njezinog sina. Mary i Oshea su od 2010. godine susjadi, i danas odlaze zajedno u istu crkvu.¹

Oprost nije prirodan čin

Pomirenje Mary i Oshee nije se dogodilo slučajno, jer se oprost ne događa sâm po sebi. U ovom slučaju postojala je namjera s obje strane. Međutim, ljudska povijest je od samih početaka puna mržnje i uzvraćanja pretjeranim udarcima osvete (vidi Postanak 4,23). Nama ljudima oprost nije prirodan čin.

Prije otprilike dvije tisuće godina u Engleskoj je postojao Rimski SPA centar. Voda od 46 stupnjeva Celzija bila je pogodno mjesto za terme, a istodobno je to bilo i središte obožavanja rimskih božanstava. Na tom mjestu je početkom 1980-ih pronađeno stotinu i trideset pločica iz rimskog doba koje su nazvali "pločicama kletvi". Te su pločice zapravo bile molitve božići Sulis Minervi za povrat ukradene robe, a osim toga su bile i molitve za prokletstvom onih koji su počinili krađu, ukoliko ne vrate ukradeno. Božica je navodno imala moć pronaći lopova i izvršiti kaznu. Bio je to obred nazvan "molitvom za pravdu" i sadržavao je elemente magije i njihove religije.

Da bi kletva djelovala, žrtva bi najprije objavila da je ukradena imovina prenijeta u vlastištvo božanstva, tako da je gubitak zapravo bio gubitak božanstva - ukradeno samoj božići Sulis. Ljudi bi znali staviti i ime osobe koja ih je povrijedila, napisati koji je bio njezin zločin i potom navesti način

na koji žele da ih božanstvo kazni. Evo jedne od tih molitava: "Docimed je izgubio dvije rukavice. On moli da osoba koja ih je ukrala izgubi pamet i oči u hramu, na mjestu koje god božanstvo odredi." Nije li to pretjerana kazna za jedan par rukavica? Pitanje je jesmo li mi milosrdniji kad u svojim mislima ponekad kažnjavamo one koji su nas povrijedili.

Zamislite sada jednu drugu vrstu tablice, onu koja se zove "blagoslovi moje neprijatelje". Molitva na njoj glasi ovako: "Povrjeđen sam, Bože, i pokraden. Uništeno mi je dostojanstvo. Pomozi osobi koja je to učinila da shvati što je učinila i da se pokaje za svoje grijeha. Molim Te, Bože iscijeli naš odnos." Što mislite, koliko je takvih tablica pronađeno? Nijedna, nažalost.

Isus je naveo narodnu mudrost svojega vremena kad je rekao: "Čuli ste da je rečeno: 'Ljubi svoga bližnjega i mrzi svoga neprijatelja.'" (Matej 5,43) Naravno da su slušali o tome.

Grčki pisac Ksenofon je izjavio da čovjek treba pomoći svojem prijatelju, dok svom neprijatelju treba zadati nevolje. Kir Perzijski je na svojoj samrtnoj postelji dao ovaj savjet: "Ako činiš dobro svojim prijateljima, moći ćeš kazniti svoje neprijatelje."

Istina, neki stoički filozofi su govorili da nije dostojanstveno iskaljivati bijes na drugima i upozoravali su na problem osvete.

Ali profesor David Konstan kaže da oprost, onakav kakvog mi danas poznajemo u zapadnom svijetu, nije postojao u drevnoj Grčkoj kao niti u Rimu. U tim kulturama ljudi su imali različita sredstva i načine za smirivanje bijesa i ponovno uspostavljanje odnosa, no to je bilo više vođeno pitanjima časti, statusa i srama, nego pojmovima grešnosti,

¹<https://www.theforgivenessproject.com>

pomirenja i milosti. Drugim riječima, želja za pomirenjem nije proizlazila iz želje da uistinu pomogneš neprijatelju, već da sebe prikažeš u boljem svjetlu: *Ja ti praštam, jer tako izgledam nadmoćnije i bolje.*

Čuli ste... ali ja vam kažem...

Međutim, Isus dalje u nastavku kaže: "A ja vam kažem: 'Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone, kako biste postali sinovi svoga Oca nebeskog, koji čini da njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima, i da kiša pada pravednim i nepravednim.'" (Matej 5,44.45)

Istina je da nema čovjeka koji u svojem životu nije osjetio ljutnju, povrijeđenost, gorčinu i bijes. To su snažni osjećaji. Međutim, unatoč tome Isus poziva nas, svoje sljedbenike, da volimo osobu koja nas je povrijedila i koja se kaje, jednako kao i onu koja se uopće ne kaje za to što nam je učinila. Kako voljeti takvu osobu?

Ljubav nije osjećaj, već se ona događa u stvarnom odnosu između dvije osobe. Možemo i dalje osjećati bol, nenadoknadivu prazninu zbog učinjenog, ali nas Bog poziva da naše daljnje riječi i postupci prema osobi koja nas je povrijedila budu ispravni i njoj u korist (Postanak 50,18-21). To je ljubav. I može boljeti...

Isus dodaje: "Ako ljubite one koji vas ljube, kakvu ćete plaću imati? Zar i carinici ne čine to isto? Ako jedino svoju braću pozdravljate, što izvanredno činite? Zar i pogani ne čine isto? Dakle: budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!" (Matej 5,46.47) Isus ovde govori o malim stvarima, svakodnevnim "sitnicama" od kojih se sastoje odnosi. Primjerice, mi običan pozdrav često prihvaćamo zdravo za gotovo. No, jeste li iskusili kako izgleda kad te netko ne želi niti pozdraviti? Naizgled uobičajenim pozdravom, mi dajemo osobi dostojanstvo i prihvaćamo je u svoj svijet. U Isusovo vrijeme pozdrav je uglavnom glasio *Shalom aleichem*, što znači: "Mir nek bude s tobom!" Drugim riječima, Isus kaže da nije dovoljno samo suzdržati se da ne prekršimo šestu zapovijed — Ne ubij! — već da neprijatelju trebamo željeti mir, moliti se za njega, i željeti i nadati se *shalomu*, miru s Bogom i čovjekom. Da, čak i prema onima koji nam možda uz sve naše napore i dalje ne žele najbolje. To je ono što stoji do nas, to je naša obaveza (vidi Rimljanima 12,18).

Krist je oprost

Kad god se u našem današnjem društvu događa ovakav istinski oprost, on je povezan s Kristom. Hannah Arendt (1906.—1975.), njemački misilac, politička teoretičarka i prva žena imenovana za redovitu profesoricu na Sveučilištu Princeton tvrdila je da je praštanje i ljubav prema neprijateljima izrazito kršćanski doprinos čovječanstvu, te da je upravo Isus iz Nazareta otkrio ulogu praštanja u odnosima.

Isusova zapovijed da ljubimo svoje neprijatelje i činimo dobro onima koji nama ne žele dobro je vjerojatno jedna od najpoznatijih Isusovih zapovijedi; a mi kao Njegovi sljedbenici je najviše kršimo. Mi ljudi volimo zauzimati strane — tko je meni ugroza, a tko je meni "taman". Sjetite se samo učenika Petra, koji je uzeo odmazdu u svoje ruke i mačem pokušao ubiti slugu velikog svećenika. Budući da je u mraku promašio, uspio mu je odsjeći samo uho. Dok je Malko vrištao od болi, Isus je naložio Petru da se okani mača. Potom se sagnuo, uzeo krvavo uho s poda i prislonio ga jadnom čovjeku na glavu — i on je ponovno bio dobro.

Sada zamislite kako je izgledao razgovor između Malka i njegovih ukućana te večeri. Kad su ga pitali: "Kako to da si večeras radio prekovremene sate? Što se dogodilo?", on im je ispričao nevjerojatno osobno iskustvo: "Nećete vjerovati, išli smo uhiti nekog Čovjeka za kojeg moji nadređeni drže da je zločinac. Jedan Njegov sljedbenik mi je odsjekao ovo uho, a taj Čovjek — kojeg smo došli uhiti i razapeti na križ — On mi je vratio uho na mjesto i zalječio ga, kao što vidite. Onda smo Ga odveli. Sada se cijelim putem pitam što ne valja. Zašto je On to učinio?"

Dietrich Bonhoeffer, koji je u Drugom svjetskom ratu stradao i prošao pakao nacizma, s kojim je bio duboko upoznat, napisao je: "Isus Krist je živio usred svojih neprijatelja. Na kraju su Ga svi Njegovi učenici napustili. Na križu je bio posve sâm, okružen zlikovcima i rugačima. Došao je da donese mir Božjim neprijateljima. Dakle, kršćanin također ne pripada povučenosti života u samostanu, već među neprijatelje. Tu je njegova misija, njegov rad." U nastavku je naveo riječi Martina Luthera: "Kraljevstvo treba biti usred tvojih neprijatelja. Onaj tko neće trpjeti zbog toga, ne želi biti iz Kristovog kraljevstva; želi biti među prijateljima, sjediti među ružama i ljiljanima; ne s lošim ljudima, nego s pobožnim ljudima. O vi, hulitelji i izdajice Krista! Da je Krist učinio to što vi činite, tko bi ikada bio spašen?"²

Oprost nije prirođan čin, jer nema oprosta bez boli. Na ovom svijetu nema zdravih odnosa i ljubavi bez boli. I Isusa je boljelo. On je volio do kraja — dao je svoj život za nas da bi nam mogao oprostiti. Ponekad nam se takve izjave čine previše apstraktne.

Možemo ih razjasniti na sljedeći način: Kad bi netko u prometu svojim automobilom oštetio stražnji branik vašeg automobila, popravak toga dijela stajao bi recimo dvije tisuće kuna. Osoba tada izade iz auta i kaže: "Tako mi je žao, jeste li svi dobro? Dopustite mi da vam platim popravak." Sada možete učiniti dvoje. Možete reći: "Da, hvala, to i očekujem!", ili možete reći "Ma ne trebate, sve je u redu, važno je da smo svi dobro." Ako kažemo ovo drugo, znamo što to znači! Ili ćemo mi platiti popravak nastale štete, ili ćemo morati živjeti s udubljenim autom. Dug ne ide samo u vjetar. Netko uvijek plaća dug, ili živi s njim. I rekli bismo: To je tako, to je uobičajeno s tehničkim stvarima.

Ali razmislite o ovome. Ako netko povrijedi vaš ugled, doista vas povrijedi, ponizi, oblati vas u uredu među kolegama... Što ćete učiniti? Možete redom obilaziti te iste kolege i nastojati "naplatiti", to jest uništiti ugled osobe koja vas je povrijedila: "Znate li kakav je on, znate li što je ta osoba meni učinila?" Na taj način možete učiniti da "plati" za svoje zlodjelo.

²John Ortberg, Who is this man, 80.

Ili možete oprostiti. Ali ako oprostite, trebate apsorbirati taj dug. Izgubili ste obraz, moguće i druženje s nekim kolegama, a možda i položaj na poslu. I dalje vas boli, ali nemate onu naknadnu gorčinu prema toj osobi, ne uzvraćate joj, ne želite joj našteti. Zapravo, idete još korak dalje s Isusom: činite joj sve u korist.

Vidite, nema oprosta bez boli. Možda smo upravo zbog toga skloni bježati od oprosta i ponovnog susreta.

Ne možemo oprostiti dug a da ga ne uzmemo na sebe.

Razmislimo sada o Bogu i Njegovom odnosu prema našem dugu — skupnom i osobnom. Bog ne može samo pogledati na Zemlju i reći: *O vi, jedni ljudi, uništavate međusobno jedni druge; u Drugom svjetskom ratu ubili ste jedni drugima desetke milijuna ljudi; u Ukrajini ste upravo sravnili sa zemljom gotovo pola države; u Africi ste počinili više genocida; uništavate moja stvorena, okoliš, cijeli jedan planet! Pogledajte svoj pakleni egoizam! Ali, s obzirom da mi vas je žao i da ste mi dragi, sve vam oprštiam! Sve je u redu. Vraćam vam ponovno vaš Edenski vrt.*

Znamo da to ne može ići tako jednostavno. Netko mora platiti kaznu za grijeh — a to je smrt za prekršaj Božjeg zakona (Rimljanima 3,20.23; Jakov 2,10) — pravda mora biti zadovoljena (Otkrivenje 6,10.11). Biblijka kaže da smo stvorenii na Božju sliku, i ako imamo problem s oprostom, to je zato što smo poput Njega. Ne zato što On nas ne bi volio — naprotiv, beskrajno nas voli, što je i dokazao — već mi poput Njega imamo osjećaj za pravdu. Netko mora snositi kaznu za ovo što jesmo kao ljudi.

Kad je došao u Osobi Isusa Krista na Zemlju, Bog je dopustio da Ga razapnemo, uzeo je našu kaznu (iako ne i odgovornost za grijeh) za grijeha koje nije počinio, te je za nas grešnike dragovoljno pretrpio križ bez osobnog grijeha (Rimljanima 5,21).

On je toliko pravedan Bog i toliko svet! On nije mogao prijeći preko grijeha i reći da je zlo koje se događa u svemiru dječja igra. Ne! Grijeh je nešto vrlo ozbiljno, pravda je nešto vrlo ozbiljno, i mnogi su danas s pravom žedni istinske pravde. S druge strane, Bog je ljubav. Da nas ljudi ne bi morao natjerati da platimo,

nas koji smo zasluzili, došao je platiti sâm! I bilo Mu je drago što to može učiniti umjesto mene i tebe. Sviima onima koji prihvataju ovu nezasluženu milost, događa se iscjeljenje odnosa s njihovim Stvoriteljem. A Bog i danas, u realnom vremenu i na praktičan način, i dalje voli one koji Ga ne mogu smisliti i rade protiv Njega (Matej 5,45).

Zaključujemo: Jedino ona osoba koja je iskusila takvu Božju ljubav u svojem životu, Njegovo prihvatanje i oprost, može istinski oprostiti drugima i neopterećeno živjeti život istinske ljubavi.

Mary i Oshea

Kako su majka ubijenog jedinca i počinitelj ubojstva na kraju postali susjadi? Kad joj je sin umro, Mary je na sudu pokušala reći sve ono što bi jedan kršćanin trebao reći: "Oprštiam ti." Međutim, kasnije je shvatila da su se pri susretu s Osheom u njezinom srcu začeli mržnja i bijes. Ipak nije oprostila. U konačnici je mrzila sve oko sebe. Gorčina i ogorčenost su je izjedali. Crkva joj nije puno pomogla, jer joj je pastor rekao kako je razlog smrti njezinog sina njezina nedostatna religioznost — "nije se dovoljno molila". Vjernici su joj pak savjetovali da prestane s jadikovanjem i "okrene novu stranicu". Tako je napustila tu crkvu, a bol je ostala.

U jednom intervjiju na YouTubeu opisala je prijelomni događaj u svojem životu. Mary je odlučila da njezin životni poziv treba biti da pomogne majkama ubijene djece i majkama djece koja su drugima oduzela život, da se susretnu i pomire. Međutim, shvatila je da ukoliko želi to istinski činiti, najprije se mora susresti sa samom sobom i svojim problemom, to jest susresti se s Osheom i uvjeriti se da mu je uistinu oprostila. Na sve to ju je potaknula jedna kratka pjesma o dvije majke koje se susreću na Nebu.

Prema krunama koje su nosile na glavama, znale su da su obje na Zemlji bile majke. Počele su razgovarati o svojim sinovima, a jedna je rekla:

"Da sam mogla, ja bih zauzela mjesto svojeg Sina na križu."

Druga majka je potom pala na koljena i zajecala: "Ti si Kristova majka..." Isusova majka ju je potom podignula, poljubila je u obraz i rekla: "Govori mi o svojem sinu, pa da mogu tugovati s tobom." Druga majka je potom odgovorila: "Moj sin je Juda Iskariotski." To je bio završetak pjesme. Ovo je pogodilo Mary i Bog ju je pokrenuo.

Nakon dvanaest godina odlučila je da, kako bi uistinu bila slobodna, mora otići u zatvor, susresti s Osheom i uvjeriti se da mu je oprostila. Kad je stigla do zatvorske rampe, mislila je odustati. "Bože, ne mogu to učiniti..." rekla je. I vratila bi se kući da je prijateljica Regina, koja ju je pratila, nije pogurala naprijed. Po prvi puta ušla je u neki zatvor, prošla provjeru, ušla u sobu za sastanke i susrela se s Osheom.

Mary je prva započela razgovor: "Ne poznajem te. Ne poznaješ me. Ne poznaješ mojeg sina, niti je on poznavao tebe. Moramo postaviti temelje, moramo se upoznati." Pomisao da ga želi upoznati, a ne napadati, počela je mijenjati i Osheine negativne osjećaje. Odlučio je da će joj vjerovati. Razgovarali su satima. Na kraju prvog razgovora Oshea je pitao Mary može li je zagrliti. Pristala je. Obišli su stol za kojim su razgovarali i zagrlili se. Mary je, svladana emocijama, počela padati dok ju je Oshea pridržavao. "Mogao me pustiti", rekla je, "ali me je podigao." I tu se sve počelo mijenjati. Kad je razgovor završio, Oshea je napustio sobu, a Mary je rekla samoj sebi: "Upravo sam zagrlila čovjeka koji mi je ubio sina." U istom trenutku osjećala je da su mržnja, ogorčenost i bijes isčeznuli. Za njega, okorjelog zatvorenika, taj je zagrljaj bio nešto najstrašnije što mu se dogodilo u životu.

U travnju 2010. godine Mary je priredila Oshei doček za izlazak iz zatvora, a njezin stanodavac mu je, na Maryin zahtjev, osigurao mjesto u susjedstvu. I tako je neprijatelj postao susjed.

Ponekad govorimo o oprostu kao o pomagalu za oslobođanje žrtve od boli. I to je to. Ali to je i puno više od toga. Ovo iscjeljenje i ponovni odnos dogodili su se samo zato jer je netko odlučio slijediti Stvoriteljev poziv: *Ljubite svoje neprijatelje i molite se za njih.*

JUBILARNI LJETNI BIBLIJSKI TEČAJ ZA DJECU U MARUŠEVCU

Ve godine održao se jubilarni pedeseti Ljetni biblijski tečaj za djecu. Kao što je to bio slučaj i prethodnih godina, i ove godine je Učilište u Maruševcu otvorilo svoja vrata da primi više od šezdesetero djece iz svih krajeva Hrvatske, a nekoliko njih i iz inozemstva. Djeca su pristigla u Maruševac 3. srpnja 2022. godine sa svojim roditeljima, i nakon večere je ovogodišnji Ljetni biblijski tečaj za djecu službeno započeo. Sâm početak obilježila je najava večernjih bogoslužja koja je ove godine s nama imao pastor Dario Kovačević. Duhovne teme koje smo slušali svake večeri, a na samom kraju i u subotnjem prijepodnevnom bogoslužju, ticala su se male djece na koju nailazimo na stranicama Svetog pisma, a cijeli niz nosio je naslov "Mali velikani". Djeca su se imala priliku upoznati s time kako, iako su mala, mogu nositi veliku odgovornost i izvršiti velika djela za Boga, te također kako ih sve ono što čine kroz svoje odrastanje oblikuje u osobe koje će u budućnosti postati. Sve te pouke bile su obogaćene mnogim zanimljivim ilustracijama, tako da je svaka večer bila poslastica nakon cijelog dana ispunjenog aktivnostima.

Prijepodneva su obično bila posvećena nastavi i uvježbavanju igrokaza koji su bili izvedeni na kraju tečaja kao vrhunac našeg provedenog vremena zajedno. Kako kod mlađe skupine djece (crvenih), tako i kod starije (plavih), ono o čemu se proučavalo na nastavi bila je i glavna tema igrokaza. "Crveni" su učili o Josipovom životu i o tome kako je Josip, unatoč izazovima s kojima se suočavao, ostao na Božjoj strani, dok su "plavi" učili o rodu Duha iz Galaćanima 5,22.23 te o tome kako taj pozitivni utjecaj djeluje na ljudе oko nas.

Osim svih tih aktivnosti, svakog su dana nakon ručka i odmora djeca na radionicama mogla pokazati svoju darovitost, zabaviti se i ponešto naučiti. Tako smo imali kreativne radionice, sportske radionice, glazbenu radionicu, radionicu streličarstva, radionicu prve pomoći, izviđačku radionicu i radionicu društvenih igara. Vrijeme radionica je bilo posebno po tome

što su se kroz opušteno okruženje djeca mogla međusobno povezati, kao i povezati se sa svojim učiteljima i voditeljima radionica.

Dani su bili ispunjeni i različitim pretežito sportskim aktivnostima u kojima je, kao i svake godine, prevladavao bejzbol, koji uvjek plijeni simpatije djece koja se prvi put susreću s njim, a takvih je ove godine bila skoro trećina. Kad su dani bili jako vreli, rashlađivali smo se i uživali na vodenom toboganu, koji je ove godine bio nešto drukčiji u odnosu na prethodne. Jednog dana djeca su bila ustrojena u skupine kako bi krenula u potragu za blagom koje je bilo skriveno negdje na kampusu. Kad nam vrijeme vani nije bilo naklonjeno, organizirali smo aktivnosti u školskim zgradama, tako da nam ništa nije pokvarilo zabavu i druženje. Jedna od tih aktivnosti bio je *talent show*, u kojem smo osvijestili da u našim redovima postoji vrlo mnogo darovite djece te da bismo ih trebali poticati u razvijanju njihovih darova. Ove godine bio je organiziran izlet u Accredo centar, koji nas je jako lijepo ugostio i koji je osim adrenalinskog parka djeci pružio zabavu kroz nadmetanja u različitim igrama, od kojih neke dotad uopće nisu imali prilikeigrati.

Ono što nas posebno veseli jest da tečaj u posljednjih nekoliko godina poprima i misijski značaj, jer djeca sve više i više pozivaju svoje prijatelje iz škole ili susjede da dođu s njima, tako da smo na ovom tečaju imali više od desetero djece koja ne dolaze iz adventističkih obitelji i od kojih su se neki po prvi puta susreli sa Svetim pismom.

Vjerujemo da će nas Bog nastaviti blagoslivljati u radu za Njega, posebno za one "najmanje", te da će ovakvih tečajeva biti još mnogo, kako bismo djecu vodili sve bliže ka Kristu. On je rekao: "Pustite dječicu da dođu k meni; nemojte im priječiti, jer takvima pripada kraljevstvo Božje!" (Luka 18,16) Kratak sažetak tečaja možete pogledati na linku <https://bit.ly/3aCerbU>.

With David Asscherick,
Daniel Bosqued & more

Dorothea Relić Macedo

KONGRES MLADIH U FINSKOJ

Tisuće jezera, saune, dobro društvo i duhovno ohrabrenje bili su samo neki od poticaja za mlade iz cijele Europe da se upute na ovogodišnji Europski kongres mladih (AYC2022) u Finsku. Oko 2.200 mladih i oko četrdeset njih iz Hrvatske zaputilo se u Lahti u Finskoj, na prvi europski događaj ovakvog tipa od početka pandemije koronavirusa. Stoga nas je tema kongresa "Plug in" prigodno potaknula da budemo spremni ponovno se povezati s ljudima oko nas i s Bogom, i iskusiti kako baš — poput struje koja puni naše uređaje — i mi možemo biti ispunjeni Božjim Duhom i novom životnom radošću.

Govornici David Asscherick i Daniel Bosqued (iz Sjedinjenih Američkih Država i Španjolske) vodili su naše misli u tom smjeru u nizu propovijedi i pitanja za razmišljanje o kojima smo raspravljali u malim skupinama. Vrlo dobro poznata zamisao o malim skupinama bila je novost na takvom kongresu. Prema izvještajima mnogih, zamisao o skraćivanju jutarnjih propovijedi i povezivanja mladih iz različitih zemalja u male skupine kako bi dublje razgovarali o određenom predmetu itekako se isplatila. Teme kao što su suočavanje s bolji, s promjenama ili s tradicijom postale su ne samo nešto o čemu smo čuli, nego nešto na osnovi čega smo imali priliku razviti dublje i značajnije odnose. Takve prilike za duhovno jačanje došle su u paketu s pjesmom, molitvom i umjetnošću. Iako su pjesme mnogima bile poznate, iskustvo pjevanja u zboru s više od dvije tisuće ljudi ništa ne može nadomjestiti.

Prilikâ za učenje i druženje u raznim drugim aktivnostima nije nedostajalo. Tu su pomogli i mnogi volonteri (uključujući i šestero mladih iz Hrvatske) koji su se trudili da sve teče po redu. Raspored je bio ispunjen radionicama, igrama i sportom. Nije iznenadujuće da su mnogi pohrili na radionice o vezama i seksu; ali teme o kreativnoj misiji, načinu proučavanja Biblije i druge svakako su nam dale povoda za razmišljanje. Oni koji su nakon svega bili spremni uložiti još malo fizičke snage i pomoći ADRA-i Finska, mogli su sudjelovati u 5k utrci u gradu. A oni kojima je ispunjen raspored iscrpio svu snagu, upotrijebili su svoju kreativnost u potrazi za mjestom za odmor. U kratkim stankama se tako moglo naići na mnoge spavače na kaučima, stolcima i čak po podu. No te kratke prilike za "ubiti oko" dale su umornima daljnju spremnost za uživanje u programu i zajedništvu.

Subota je došla kao vrhunac cijelog doživljaja. Svoju predaju Bogu biblijskim krštenjem odlučilo je pred svima posvjedočiti dvanaest osoba. Našu radost je uvećala i činjenica da je među njima bila i naša Ana Ivančan iz crkve Zagreb 2. Taj trenutak obuhvatio je glavni cilj ovog kongresa: radost cijele Božje obitelji koja u svoju zajednicu prima nove sestre i braću. Nadamo se da će ta radost ostati među nama i hrabriti nas da je prenesemo i u svoja okruženja kod kuće, a s novim se prijateljima nadamo vidjeti uskoro u susjednoj Italiji, na sljedećem kongresu mladih.

LJETNO KAMPIRANJE ZA MLADE – FRATARSKI 2022.

Melinda Deduš

Tema ovogodišnjeg kongresa mladih u Finskoj bila je: "Isključi se, ili uključi." Upravo su to mladi iz Hrvatske, kao i iz raznih drugih zemalja, činili ovog ljeta na "našem" malom otoku Veruda pokraj Pule, to jest na Fratarskom otoku. Isključili smo se iz ometanja ovog svijeta, buke i tehnologije, i povezali se jedni s drugima — i s Bogom.

Kampiranje na Fratarskom otoku je tradicija stara više od petnaest godina. Sve je počelo tako što je mala skupina prijatelja iz Pule i Zagreba htjela zajedno kampirati. Kako su godine prolazile, njihov je kamp rastao brojčano na četrdeset, pedeset, sedamdeset, stotinu ljudi, dok je ove godine dosegnut novi rekord — čak stotinu i trideset mladih! U međuvremenu je kampiranje postalo i međunarodni događaj, jer je njemu nazočilo više od deset nacionalnosti.

Kako je riječ o otoku za kampiranje, to znači da tamo nema struje — osim na recepciji i u toaletima. Svi spavaju u šatorima ili u visećim mrežama, jer su noći dovoljno tople. To Fratarski otok čini savršenim mjestom za okupljanje mladih i međusobno dobro upoznavanje, dok prekrasna priroda pridonosi boljem upoznavanju Boga.

Uobičajeni dan nam je izgledao ovako: buđenje u osam sati, doručak, jutarnje bogoslužje s puno pjevanja, slobodno vrijeme do ručka (čitaj: kupanje u prekrasnom moru), zatim vrlo ukusan ručak (ponekad čak i roštilj), dobro vođene igre i radionice, još malo slobodnog vremena (obično provedenog u plivanju ili igranju sjajne odbojke), vrijeme za večeru, još malo odbojke, i večernje bogoslužje nakon kojeg slijedi društvena večer.

Naravno, petak uvečer je uvijek nešto drugčije, pa smo i ove godine izšli na stijene prema otvorenom moru gdje smo održali bogoslužje i uživali u prekrasnom zalasku sunca dok smo ulazili u subotnji dan. Ovogodišnja bogoslužja nisu bila nadahnjujuća samo zbog propovijedi koje smo slušali, već i zbog toga što su mnogi mladi odlučili svoja svjedočanstva vjere podijeliti sa svima ostalima.

Ove godine smo bili blagoslovjeni govornikom i pastorm Dejanom Stojkovićem, vođom mlađeži u Transeuropskoj diviziji, koji nam se pridružio s cijelom svojom obitelji. Doista nas je potaknuo da prihvativimo Boga kao Prijatelja i pustimo Ga u svako područje našeg života. Preko Dejana smo dobili Božju poruku da nas On doista prihvata takve kakvi jesmo i da ne trebamo oklijevati postati pravi Isusovi sljedbenici, a ne biti samo Njegovi obožavatelji.

Dejanove propovijedi bile su u duhu onoga što nas je čekalo na kraju tjedna, a to je bila kruna svega: sedam prekrasnih mladih odlučilo je predati svoj život Isusu. U subotu poslijepodne pridružilo nam se više od dvije stotine ljudi u slavlju zbog njihove najbolje odluke u životu. Znamo da je bilo i mnogo više anđela koji su slavili s nama.

Na Fratarskom otoku kampiram već više od deset godina, i s punim pravom mogu reći da nikad ne stari i ne dosadi. Svake godine upoznajete nove ljude i približavate se Bogu, i svaka je godina bolja od prethodne. Doista se nadam da će puno više mladih iskusiti što je Fratarski i što on može značiti u njihovom duhovnom putovanju. Ovo je moj poziv svima koji to još nisu doživjeli: pridružite nam se sljedeće godine. Vidimo se!

Osobno iskustvo

MOLITVA NA ŠPANJOLSKOM JEZIKU

“Trebao bi otići služiti kao student-misionar.”

Bile su to riječi pastora moje crkve na Sveučilištu Loma Linda. Ta mi se zamisao činila potpuno ludom. Nisam želio biti student-misionar; želio sam ostati u Kaliforniji i završiti studij. Zašto bih ostavio prijatelje i otišao u neku stranu zemlju?

“Bolnici Bela Vista potreban je duhovni vođa na godinu dana”, rekao je pastor Dave. “Bi li želio ići kući?”

Moj otac je nekada radio u upravi bolnice Bela Vista, kad sam još išao u osnovnu školu. Tamo sam stekao mnogo prijatelja, zaljubio se u Portoriko i proveo mnoge sate loveći leptire u gustoj bambusovoj šumi. Vraćanje kući bila je odlična zamisao. Ali iz pogrešnih razloga.

* * *

Ipak, počeo sam sanjariti, nazvao roditelje i na kraju podnio prijavu za studenta-misionara. Tri mjeseca kasnije letio sam iz San Diega u Kaliforniju za Miami na Floridi, a odatle dalje do San Juana i Majageza u Portoriku. Imao sam dvadeset i jednu godinu. Bio sam “mlad i lud”.

Prvog dana na poslu toplo me je dočekao kapelan Fred Hernandez i odveo me na kat, u rodilište.

“Ovo je savršeno mjesto da se počne kao duhovnik”, rekao mi je Fred dok smo se penjali stubama.

U prvoj sobi su bili sretna majka i otac s troje djece. Pridružili smo im se dok su se divili novorođenčetu, izgovorili kratku molitvu, rukovali se i otišli.

Tada je kapelan Fred pogledao na svoj sat, prebjedio i rekao: “Dick, zaboravio sam da moram biti u televizijskom studiju u središtu Majageza za dvadeset minuta. Moram odmah krenuti. Dobro ti je išlo u prvoj sobi. Jako mi je draga da si tu!”

Ostao sam-sâm — student-misionar u svojstvu kapelana koji je učio da postane propovjednik, ali nije znao ništa o poslu kapelana.

U sljedećoj sobi zatekao sam vrlo tužnu petnaestgodišnju neudanu majku koja je svoje dijete davala na usvajanje. Pomolio sam se na engleskom i izjurio iz sobe.

U prizmaju sam na odjelu potražio nekog “lakšeg” pacijenta. Žena koju sam odabrao zagledala mi se duboko

u oči i upitala: “Mladiću, znate li se moliti na španjolskom jeziku?”

“Ne”, odgovorio sam, preplašen da sam uhvaćen kao netko tko se samo pretvara da je ono što nije.

“Sientate!” (sjednite), rekla mi je.

Sjeo sam, slušao i naučio kako da izgovorim najjednostavniju molitvu na lošem španjolskom jeziku.

* * *

Sljedećih tjedana posjetio sam mnogo pacijenata s kapelanom Hernandezom i počeo se osjećati opušteno, “slušajući” po bolesničkim sobama. Lagano, vrlo lagano počeo sam se donekle osjećati kao kapelan.

Jednog poslijepodneva pozvan sam da se vidim s obitelji Rodriguez na odjelu za rak. Baka Rodriguez je već neko vrijeme bila u bolnici i činilo se da bi tog dana mogla umrijeti.

Zategnuo sam čvor na svojoj tankoj crnoj kravati, obukao plavi kapelanski sako, uzeo svoju debelu španjolsku Bibliju i stubama sišao do prvog kata. Ona je bila samo još jedna pacijentica koju je trebalo posjetiti prije večere; jedva sam čekao da završim posao.

Gospođa Rodriguez bila je u sobi s četiri kreveta, pored velikog prozora koji je gledao na bolnički vrt. Ušao sam u prostor odijeljen zavjesom i ugledao osam lica punih iščekivanja.

Zastao sam kao ukopan. Svi su ti ljudi tražili od moje duše da im pruži nadu i ohrabrenje, mrivicu duhovne snage koja će im olakšati rastanak s bakom.

Njihove nade otkrile su praznu pustinju u mojoj duši.

Ja sam bio samo student-misionar u svojstvu kapelana. Učio sam za pastora. Znao sam dovoljno španjolskog da bih zvučao mudro. Znao sam dovoljno o Bogu da bih se nekako snašao. Ali ovi su ljudi željeli više od običnih riječi. Oni su željeli da kroz mene osjete Božji zagrljaj. Ali ja nisam imao ništa da bih im dao.

Želio sam da pobjeći, spasiti se od prodornih očiju i mirisa smrti, otići s tog mjesta na kojem se tako jasno otkrila moja slaba vjera.

Majageza u Portoriku

Očajan, pao sam na koljena, zgrabio bakine ruke i molio se.

“Bože, oprosti mi. Nemam ništa da bih dao tim ljudima. Pomozi mi!”

Onda sam izjurio iz sobe, istrčao kroz bolnički ulaz, pa pored golemog mangovog drveta, zatim kroz bolničku praonicu i daleko iza nje do obližnje plantaže banana, gdje sam na mekoj vlažnoj travi našao dobro mjesto za plakanje.

Sve sam uništio. Izdao sam Boga. Pokazao sam svima da je moje kršćanstvo samo fasada. I najgore od svega, napustio sam obitelj Rodriguez kad sam im bio najpotrebniji. Oni će reći liječniku Anghelu, i on je vjerojatno već naredio da mi se spakiraju stvari i kupi karta za povratak kući.

Bio sam gord, a sada sam bio ponizen. Slomljen.

Kasnije, nakon mnogo priznavanja i molbi upućenih Bogu, odvukao sam se natrag do bolnice. Sjećam se svega s tog povratka. Otpalog voća koje trune ispod drveća. Jarko crvenih i zelenih grmova *poinsetije*. Blatom isprljanih betonskih stuba kojima su se tisuće obitelji penjale do bolnice kako bi našle nadu.

Glava mi je bila pogнутa. Pokušavao sam biti nevidljiv.

Liječnik Anghel me je sreo na ulaznim vratima, uhvatio za ramena i tražio da mu kažem što se dogodilo u onoj sobi.

“Što si rekao tim ljudima?”

Ja sam se slomio, točno mu ispričao što se dogodilo i molio ga da mi oprosti. Prije

nego što mi je stigao odgovoriti, prekinula nas je obitelj Rodriguez koja je silazila bolničkim stubama. Svi su me grlili i govorili tisuće riječi koje nisam razumio.

Kad su otišli, ostali smo samo liječnik Anghel i ja.

“Dick, jesli se molio na engleskom ili na španjolskom jeziku?” upitao me je.

“Na engleskom”, prošaputao sam.

“Oni nisu tako rekli. Oni su hvalili Boga zbog divne samilosne molitve koju si izgovorio. Riječi su bile upravo savršene. I tako su mogli mirno pustiti baku da umre. Zahvaljivali su Bogu za molitvu koju si izgovorio na savršenom španjolskom jeziku.”

Liječnik Anghel se vratio u bolnicu, a ja sam ostao sjediti sam na stubama umrljanim crvenkastim blatom, zahvaljujući Bogu što me je poslao kao studenta-misionara.

Dick Duerksen, pastor i pripovjedač koji živi u Portlandu, Oregon, Sjedinjene Američke Države; poznat je širom svijeta kao “lutajući sijač milosti”

